

Ne féljete, feltámadt, nincsen itt!

Köszöntjük az olvasót. Reméljük, hogy az ünnepekre eljut a gyülekezetekhez a Szeretet. Mivel a húsvét a két hónap határán van, ezért tíz nappal korábban zártuk a lapot. Köszönjük íróink segítségét, és kérjük azoknak a megértését, akinek az írása most épp elmaradt.

Milyen lesz vajon ez a mostani ünnep? – a derűs, hozsannás virágvasárnap, a borongós-szeles, szomorú nagyhét, és az örömhírtől szárnyaló húsvét: Jézus él, feltámadott!

Mondják, hogy hajdani ünnepek jó ízét is keresi ilyenkor az ember: virágvasárnapokat, amikor gyermekként először vonult be szívébe az Úr Jézus; aztán a keresztút-járás nagyheteit, a kedves emlékké szelődült szomorú heteket; és a kimondhatatlan örömet hozó húsvétoakat, hogy van feltámadott Úr Jézusom!

Márk írásából idéztünk köszöntőnk címében (16:6). A fehér ruhába öltözött ifjú szólt így a megdöbben asszonyokhoz... Az ember legnagyobb félelmét a bűn okozza. A bűn Isten haragját hívja magára. Isten haragja – igazsága – nem tűri el az igazságtalanságot. Jézus Krisztus oltalmazott az igazságtételben, amikor áldozatával kifizette helyettünk vétkeink bérét. Ezért, és csak ezért nem félünk. Dicsőség a feltámadott Úrnak mindezt! (A szerkesztők)

Áldott ünnepeket kívánunk minden kedves olvasónknak!

HÚSVÉT: MEGÚJULÁS!

„Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, a ki az ő nagy irgalmassága szerint újonnan született minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által.”

(1Pét 1:3)

Szükséges-e a megújulás? Ahol romlás, avulás, kopás, feledés, gyengülés van – és hol nincsen? – ott csak két lehetőség marad: a belenyugvás, vagy a megújulás.

A belenyugvás

Sokféleképpen nyilvánul meg. Megmagyarázzuk – szépen, kedvesen, okosan –, hogy ez így van rendjén. Hiszen elkerülhetetlen folyamatok ezek, fölösleges bosszankodni, vele vesződni, ugyanis „ezen már nem lehet változtatni”. És észre sem vesszük, hogy a magyarázkodásunk mögött mennyi minden lehet: hitetlenség, bűntudat és félelem, vagy akár a kényelemszeretet.

Van úgy, hogy az ember azzal mentegeti magát, már mindent megpróbált, de hiába. És szépen megmagyarázza, hogy lehetetlen mindent megváltoztatni, például: újraéleszteni a halott hitet, feltámasztani a halott gyülekezetet, egyházat.

(Folytatás a 2. oldalon)

HÚSVÉT HAJNALÁN

Alig várták, hogy jöjjön a reggel, s most bánatosan, illatos kenetekkel, sírva sietnek a sír fele hárman, epesztő, emésztő, roskasztó gyászban. Ím ébred az élet és támad a nap már. A madarak kara csak egy fénylő sugarat vár és csattog az ének, száll által a légen fel, fel az ég felé... Csak úgy, mint régen. Jaj, az a régen! Ne fájna az emlék? Mikor a Mester előttük ment még, és ajkán az élet igéi fakadtak a szomjazóknak, a fáradtaknak! Volt-e valaha riasztóbb álom, mint ez a három nap, ez a három: mikor, aki folyvást csak életet mentett, vad, gyilkos kezek fogják meg a Szentet, viszik diadallal a főpap elébe, rágalmat, gúnyt vágnak a tiszta szemébe és suhog a korbács és csattog az ostor, hol, aki megvédje, a hős, az apostol? És az Atya hallgat? – Mély csend ül az égen s most hajnallik újra: csakúgy... úgy mint régen.

Hogy hurcolták! Mint egy gonosztevőt. S még volt, aki gúnnal nevette Őt, amint a tövistől a vére kicsordul, s úgy kell felemelni az utcai porból. Köpdösve, gyalázva a fára szegezték, de Ő ugyanaz volt, ott is szeretett még, ott fenn a kereszten, anyát és poroszlót: könnyet hullajtót és gyilkos sebet osztót. Ó, jaj, a halálig, mindig szeretett! Viszik az illatozó kenetet, és sírva sietnek a sír fele hárman, nagypénteki gyásszal, húsvéti sugárban.

Hogy látnák szemükben keserű könnyekkel, milyen csodálatos ez a reggel. A pálmafák két szegélyén az útnak súgva-búgva valami titkot tudnak. A virágok át harmatkönyyeken már látják felragyogni fényesen az élet napját, s azt hirdeti minden: A sírban nincsen! A sírban nincsen!

Ők mégis mennek. Gyászolva, sírva. Betekinteni egy üres sírba, az angyal előtt döbbenve megállni: feltámadott, élő Mesterre találni.

Húsvétkor ha nincs még húsvéti szíved, a nagypéntekit vedd, vedd és vigyed könnyesen, aggódón, búsan, amint van, s keresd a Krisztust, keresd a sírban! Nem, úgysem fogod megtalálni ottan. Eléd fog állani feltámadottan.

TÜRMEZEI ERZSÉBET

Grafika: Megyesi József (könyvjelzőnek készült a '90-es évek elején).

Húsvét: megújulás!

(Folytatás a címloldalról)

Lehet, tényleg sok mindent megtettünk, amitől némi javulást, enyhülést reméltünk, és közben elfeledtünk arról, hogy egyedül Isten az, akinél nincs lehetetlen, mert az ő ereje által a mozdíthatatlan kövek, a hitetlenség-hegyek megmozdulnak.

Sokszor nem veszünk tudomást arról, hogy mennyire fontos lenne a megújulás. És úgy zajlik az életünk, mintha minden a legnagyobb rendben volna: munkálkodunk, tesszük a dolgunkat szokás szerint, csak mindabból épp az élet hiányzik, az eleven, gyermeki bizalom Istenben. Ha pedig valaki netalán szólni merészel, hogy „baj van!”, hát, az ilyet gyorsan lehurrogjuk, címkézzük, hogy elégedetlen és kritizál. Sajnos, lelki érzéketlenség ez és vakság, Krisztus szavait használva: „bolond” tudatlanság, ha valaki azzal nem számol, hogy „*Ma éjjel elkéri a te lelkedet*”.

Hogyan történhet megújulás?

Mit kell tennünk az érdekében? Talán egyszerűbb lenne úgy kérdezni, hogy mit nem kell tenni.

Nem kellene másokat hibáztatnunk. Nem csak atyáink, illetve fiaink vétkeztek, hanem mi magunk is felelősek vagyunk. Olyan emberek kellene, akik készek önmaguk és népük vétkeit felelősségteljesen és alázatosan megvallani – bízva Isten ígéreteiben, kérni az ő szabadítását és a tőle kapott látással tenni akarátát.

Az őszinte „*vétkeztünk te ellened*” az (pl. Neh 1:6), amit Isten elvár népétől.

Kár emberi dolgokban bízni.

A szent tárgyak, emberek, vagy szokások is válhatnak bálvánnyá, ha a Mindenható helyett ezekben bízunk.

A szent dolgok, vagy akár Isten nevének az emlegetése sem pótolja a töredelmes bűnbánatot, a bálványok lerombolását, a bűnösök előállítását és a parancsolatok betartását.

Szükségtelen hamis vigaszokat keresni, hogy „nem is olyan rossz a helyzet, másutt ennél még rosszabb, majd csak jóra fordul minden”. A romlás nem fog megállni magától – mondhatjuk ugyan: „*békesség, békesség*”, becsapva magunkat és másokat –, mert hazugsággal nem lehet gyógyítani (Jer 6:14). A gyógyulás egyik előfeltétele a betegség helyes beazonosítása.

A vakbuzgóság sem segít. Csak a saját vágyainkat vetítjük ki, abban reménykedve, ha eleget mondogatunk valamit, majd be is következnek. A Baál papok és a népszerűséget kereső próféták módszere volt ez. Szép dolog ébredésről, Isten lelkének különleges kiadásáról beszélni (kérdés, hogy mi mondatja ezeket velünk). Ebben is Istenre kellene figyelni, várni alázattal az ő időztetésére.

El is **bújhatunk** a kíváncsiskodók és a kárörvendők szemei elől valahol távol, várván, hogy az idő múlásával és a dolgok feledésével majd csak enyhül a fájdalmunk. Isten Szentlelke azonban nem hagy nyugodni, míg be nem teljesítettük küldetésünket. Feladhatunk mindent, lemondva a változás reményéről, de ezzel együtt lemondunk arról is, aki a megújulás forrása, Istenről.

Ha jön a tavasz, a fák, a virágok, az állatok, mind tesz ki a dolgukat, akár tetszik nekünk, akár nem, akár várjuk, akár közömbösek vagyunk az új évszak iránt. A természet közel áll a Teremtőhöz: „*Még az eszterág is tudja a maga rendelt idejét az égben,*

... de az én népem nem tudja az Úr ítéletét!” (Jer 8:7).

Jön a tavasz – A lelkek jege vajon megolvad-e? „*Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig*” (JerSir 3:26). Maradhatunk-e továbbra is bűneinkben?

A krumpli (felénk a pityóka) ha ott marad a sötét pincében, nyugalomban, biztonságban előbb-utóbb elrothad. Ha kiviszik a mezőre, gödröt ásnak és abban eltemetik, nemsokára újra éled, világosságra jön és majd termést hoz. Ahogy Krisztus Urunk mondta: „*Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem*” (Jn 12:24).

Az új életünkért valakinek meg kellett halnia, nem a legbűnösebbnek, hanem az egyetlen Igaznak.

A bátorság – Voltak megújulások, amik felülről indultak, amikor a vezetők felismerték, hogy reformra, megújulást segítő rendeletekre van szükség. Más esetekben Isten látszólag jelentéktelen eszközöket – „másodrangú” embereket – használt tervei véghezviteléhez: egyszerű földműveseket, pásztorokat, halászokat. Mi volt azonban nélkülözhetetlen minden ilyen esetben – a szükség felismerése. És az Istenbe vetett hit mellett bátorságra volt szükség: szembeállni a tehetetlenségi erővel, az eluralkodott hitetlenséggel, kényelemmel és minden kerékkötővel.

A természetben a megújulás alulról kezdődik, a gyökerektől. Sütheti az ágakat a nap, amíg a gyökerek nem melegednek fel, nem indul be az élet. A gyökerek éledése láthatatlan, de belül, a kérgek alatt elkezd áramlani az élet. „*Várjad az Urat, légy erős; bátorodjék szíved és várjad az Urat.*” (Zsolt 27,14).

DOHI ZOLTÁN

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Köszönjük a kedves testvérnőknek, hogy 2012-ben is szeretettel, jókedvvel adakoztak a Baptista Nők Világimanapja alkalmából. Íme a beküldött összegek: Arad 456, Barót 270, Belényesi körzet 681, Beszterce 150, Bihari körzet 290, Biharpüspöki körzet 1000, Brassó 160, Diószeg 120, Egrespatak 190, Erked 170, Fugyi 235, Hadad 100, Hadadnadasd 300, Ipp 150, Kémer 500, Kolozsvár 300, Kovászna és Sepsiszentgyörgy 168, Kraszna 650, Lóna 150, Lupény 150, Margitta és Érszöllős 300, Érmihályfalva 410, Nagybánya 420, Nagyfalva 160, Nagyvárad-Belváros 616, Nagyvárad-Betlehem 260, Nagyvárad-Rogériusz 400, Négyfalva 80, Nyáradmagyaros 186, Szilágypercesen 500, Pürkerec 50, Szalárd 150, Szalonta 200, Szamosardó és Szilágysszentkirály 200, Szatmár 840, Széplak 170, Szilágybagos 300, Szilágybagos és Szilágyssomlyó 400, Temesvár 100, Torda 200, Udvarhely/Csíkszereda/Szentegyháza/Szentmárton 331, Ujos 45, Ürmös 100, Zilah 300 RON.

Egyéb adományok a női körök részéről 2012-ben: Lóna 200, Nagyvárad-Belváros 200, Percesen 500, Szilágyssomlyó 100, Zilah 200.

Köszönettel: az Erdélyi Magyar Baptista Nőszövetség vezetősége

Az Úr leglelkibb rendelete a gyülekezetnek

A 2012-es missziókerületi konferenciákon elhangzott előadás – előadó Pardi Félix lp. – szerkesztett változata.

MEGNEVEZÉSE

Az úrvacsora olyan megemlékezés az újszövetségi gyülekezetekben, amely a megtört kenyér, valamint a kiöntött bor jelképei által az Úr Jézus szenvedéseit mutatja be, és amely által a hívő újra megpecsételi magának az újszövetségi ígéreteket, újra elkötelezi magát az Úr szolgálatára. Egy „látható” igehirdetés, amely bemutatja a megfeszített Krisztust.

A Szentírás többféleképpen nevezi meg ezt a gyakorlatot.

Az Úr asztala – „Nem lehettek az Úr asztalának és az ördögök asztalának részesei” (1Kor 10:21). Az Úr asztalához ülünk, olyan vacsorán veszünk részt, amit ő szerzett.

Vacsora – Nem feltétlenül este, vagy alkonyatkor kell gyakorolnunk, noha az első keresztyének leginkább este folyamodtak az Úr asztalához, mert az úrvacsora szereztetése éjszaka történt: „az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték, vette a kenyeret” (23. v.).

Az Úr vacsorája – Nem egyszerű vacsoráról van szó. Pál az Úr vacsorájának nevezi (20. v.), Jézus a szerzője és minden részlete órá mutat.

Közösség – az 1Kor 10:16-ban nevezi Pál így: „a hálaadásnak pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megszegünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-e?”.

Krisztus testével és vérével csakis a benne hívő ember lehet közösségben, ezért az úrvacsora csakis hívő embereknek rendeltetett. Egy idegen, ha eszi is a kenyeret, vagy issza is a bort, mivel nincs közössége Krisztussal – nem kaphatja meg a vele való közösség áldásait.

Az 1Kor 10:17-ben szó van nemcsak az Úr Jézussal, hanem a benne hívők egymással való közösségéről is: „Mert egy a kenyér, egy test vagyunk sokan; mert mindnyájan az egy kenyérből részesedünk”. Ahogy sok búzaszemből jön létre egy kenyér, úgy sok hívőből áll az egy test, a Gyülekezet is. Benne egységnek, közösségnek kell lennie, mert ahol ez nincs, ott az úrvacsora nem hirdetheti a szentek között levő drága közösséget!

SZEREZTETÉSE (Mk 14:22-26)

Az úrvacsora szereztetésekor az Úr Jézus cselekedete tettben és szóban nyilvánult meg.

Mit tett a kenyérről?

Vévén Jézus a kenyeret – Itt van a vacsora mestere, szerzője, az Úr Jézus Krisztus. Vette a kenyeret, ami azt jelenti, hogy elválasztotta az úrvacsorára szánt kenyeret és bort a többitől – egy szent célra. Így kell elválasztanunk a szívünket az úrvacsora alatt minden kovásztól.

Hálát adván (más szöveg szerint: megáldotta) – Felnézett a mennyre, hálát adott, és megáldotta a kenyeret, hogy Isten áldása nyugodjon azon. A zsidóknak volt egy mondásuk: „az embernek tilos olyan dolgokat élvezni ezen a világon, amin nincs rajta Isten áldása!” Egy zsidó családban így hangzott a szokásos asztali, étkezési áldás: „Áldott vagy te, Urunk, Istenünk, a világ Királya, aki kenyeret hozol elő a földből.”

„Az utolsó vacsora” (részlet)

Megtöré – A megtörtött kenyér jelképezi az Úr Jézus megtört testét, áttételesen az ő gyötrelmeit, szenvedéseit. Pál így írja az 1Kor 10:16-ban: „a kenyér, amelyet megszegünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-e?” A kenyér megtörése fontos mozzanat, szinte az egész úrvacsora megnevezésére használják, az ApCsel 2:42-ben: „a kenyérnek megtörésében”. Előbb hála érte, utána a megtörés – ez a sorrend.

És adá nekik – Ez is a zsidó szokások mintájára történt. Régen ugyanis a családfő megtörte a kenyeret, és elhelyezett egy darabot mindenki előtt az asztalon. Nem volt szabad a kezébe tennie senkinek, neki kellett elvennie. Ellentmondásban van ez azzal a szokással, hogy az ember szájába teszik az ostyát, ami kb. Kr.u. 600-ban kezdett elterjedni (a kenyérben levő

misztikus erők jelenlétére alapozva). Az, hogy Krisztus odaadta nekik a kenyeret, jelzi azt a csodálatos igazságot, hogy az Úr Jézus ingyen adja magát és az ő áldásait. És adá nekik – vagyis a tanítványoknak.

Mit mondott?

Mondásait két csoportba oszthatjuk: utasítás és magyarázat. Utasításként az Úr azt mondta: vegyétek, vagyis azt, ami előttetek van, ami megtörtetett, és egyétek, ezt az én emlékezetemre. Magyarázatként az Úr felfedi a tanítványoknak az úrvacsora titkát: „Ez az én testem, mely tiérettetek adatik és megtörtetik” (24. vers). A páskabarány elfogyasztásakor a családfőnek ezt kellett mondania: „ez ama nyomorúság kenyere, amit a mi atyáink ettek Egyiptom földén.”

Mit tett a pohárral?

Vette a poharat – Mint a zsidó családfő, két kézzel megfogta, mielőtt áldást mondott volna rá.

Hálát adott – „Minekutána vacsorált volna”, tehát a kenyér után külön a pohárért is hálát adott. A zsidók hitelve alapján, ha a kenyérre áldást nyertek, ez nem elég a borra nézve is, arra külön ki kellett kérni az áldást, ilyenképpen: „áldott vagy Urunk, Istenünk, aki előteremtet a szőlőtőke gyümölcsét”. Az 1Kor 10:16-ban Pál is külön mondja: „a hálaadásnak pohara”.

Adta a tanítványoknak – Zsidó szokás szerint a családfő személyesen adta oda a vendégeknek a poharat, Jézus is így cselekedett.

Mit mondott?

Itt is először utasításokat ad az Úr: „igyatok ebből mindnyájan”. A 25. versben megjelenik egy másik utasítás: „ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre”. Az Úr el is magyarázza a tanítványoknak a pohár jelentőségét: „mert ez az én vérem, az újszövetségnek vére”. Ebben van a bűnök bocsánata, erre emlékezünk, amikor a bort isszuk! Hogyan fogadták a tanítványok?

Elvették – Magukhoz vették a kenyeret, majd a poharat, nem egyszerre mindkettőt, hanem külön-külön. Nem egyezhetünk azzal a szokással, amely Cyprián idejében terjedt el Kr. u. 340-ben: a kenyeret belemártották a borba (Folytatás az 5. oldalon.)

Imaházmegnyitó Tordán

Isten kegyelméből, több mint tíz évig tartó munkálatok után, a múlt év október 14-én eljött a várva várt nap, amikor ünnepélyesen megnyithattuk, Urunknak felajánlhattuk az ő jósága és gondviselése által felépült tordai imaházat. Bár ezen a napon borús, esős reggelre ébredtünk, szívében örömmel gyűlt össze a tordai körzet testvérisége. Számos vendég is érkezett Kolozsvárról, Lónáról és még sok más helységről, hogy velünk együtt ünnepeljenek.

Raina Ottó tordai lelkipásztor köszöntötte összejövetelünk kezdetén az egybegyűlteket, és a Zsolt 122:1 alapján buzdított imára. Ezt követően Borzási Pál, a kolozsvári missziókerület elnöke köszöntötte a gyülekezetet, majd imára buzdított a Zsolt 48:1-15 alapján.

Ünnepi szolgálatok délelőtt

Alkalmi igehirdetéssel dr. Kovács József testvér, a tordai gyülekezet és körzet első lelkipásztora szolgált. A Jn 4:20-24-ből kiemelte: 1) csak Lélekben és igazságban lehet imádni az Urat, 2) Krisztus teste a Szentlélek segítségével épül békességben, türelemmel, lelki tisztaságban.

Ünnepségünk alkalmi költeményekkel folytatódott és a tordai ifjúság ének-zene szolgálatával, majd a tordai román baptista gyülekezetből érkezett testvérek köszöntése és szolgálata hangzott el.

Gyülekezetünk krónikáját Bátori Imre ismertette vetített képekkel egybekötve.

Záró igei üzenetet dr. Simon József lp., szövetségünk elnöke mondott az 1Móz 28:17 alapján.

Az ünnepély résztvevői délben együtt ebédeltek, amely időszakban jó lehetőség nyílt a testvéri közösség ápolására.

Hálaadó jelleggel délután

Kora délután hálaadó jelleggel folytattuk együttlétünket Raina Otto lp. vezetésével.

Isten ígését Ken Kelley amerikai lp. hirdette, aki az Ez 37:1-10 alapján szentségre hívta Isten népét. Legyen szent a hely – mondotta: 1) mert Isten szentségre hívott el és élő, odaszánt életű emberek gyűljenek itt mindenkor össze, 2) hogy amikor egy idegen belép, hálátelt életet nyerjen Krisztusban, 3) hogy isteni kapcsolatok jöhessenek létre – „a megszentelődés a legjobb módja a hálaadásnak”.

A következőekben vendégeink köszöntései és különféle szolgálatok

hangzottak el, közöttük Máté Miklós ny. lp. részéről is, aki egy időszakban ügyvezető lelkipásztora volt gyülekezetünknek. Az áldásos délutánhoz nagyban hozzájárult az ifjúságunk szolgálata.

A befejező igei üzenet

Záró igei üzenettel Püsök Dániel testvér, gyülekezetünk korábbi lelkipásztora szolgált. Az Ézs 66:1-2 alapján arra figyelmeztetett: 1) ne bízzuk el magunkat, hogy mi építettünk az Úrnak, 2) ne gondoljuk, hogy mi adtunk valamit, hisz ő adta az ő Fiát és ezt az épületet is, 3) ne gondoljuk,

hogy már megérkeztünk és nincs több tennivalónk, 4) ne távolodjunk el egymástól, mintha nem lenne más közös célunk. Végezetül rámutatott arra, hogy a veszélyeknél sokkal több áldás van egy új imaházban, amit kívánt is, hogy megtapasztaljunk.

Az ünnepséget szeretetvendégséggel fejeztük be az imaházunk alagsorában.

Urunknak legyen hála, dicséret, dicsőség kegyelméért, jóságáért, szeretetéért és az átvett áldásokért!

ZÁMBÓ ATTILA, Torda

Az úrvacsora (A missziókerületi előadás folytatása a 3. oldalról)

a csecsemők és a betegek számára; a görög egyházban belemorzszálják a kenyeret a borba, és onnan kikanalazzák.

Megették a kenyeret – Ami előttük volt, ott helyben megették. Emiatt nem egyezünk azokkal sem, akik nem eszik meg a kenyeret, hanem elteszik dobozba, misztikus erőt tulajdonítva neki. Krisztus egyértelműen megparancsolta, hogy egyék meg. Ez olyan nagy ügy volt az egyházban, hogy 381-ben a Saragosa-i zsinaton hoztak egy határozatot, amely így hangzott: „ha valaki az úrvacsorához való járulás alkalmával nem eszi meg a kenyeret azonnal, hanem elteszi, legyen átkozott”.

Megitták a bort – Azt, ami a pohárban volt. Az Úr Jézus szavai ezek a Lk 22:17-ben: „és a pohárt vevén, minékutána hálákat adott, monda: Vegyétek ezt, és osszátok el magatok között”. Majd azt is mondta: „igyatok ebből mindnyájan”. Márk feljegyezi: „és ivának abból mindnyájan”.

AZ ÚRVACSORA ELEMEI

A kenyér – Az Úr Jézus egyszerű kenyeret használt, ami előtte az asztalon volt. A két nagy (kettészakadt) keresztyén egyházban, a latinban és a görögben, évszázadokig tartott a vita, hogy kovásztalan kenyeret használnak-e, vagy nem. Az ostyával sem értünk egyet, ami a kenyeret helyettesíti.

A bor – Máté a szőlőtőke termésének nevezi a bort. Izraelben a vörös bor terjedt el inkább, a színe miatt ez jobban utal az Úr Jézus kiontott vérére. Itt is viták alakultak ki, az Úr Jézus tiszta bort ivott-e, vagy vízzel kevertet. Zsinatokat hívtak össze emiatt. 899-ben olyan határozatot hoztak, hogy az úrvacsora előtt a bort keverjék vízzel. Az evangéliumi egyházak megmaradtak a tiszta, elegyetlen bor használatánál. (Bizonyos helyeken mustot használnak.)

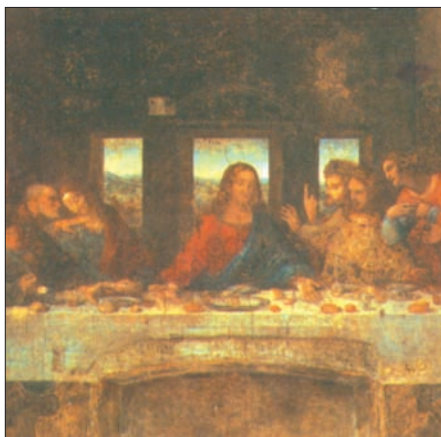
Az Úr Jézus mondta a zsidóknak: „Az én testem étel, az én vérem ital” (Jn 6:53-58). Mit jelent ez? Amilyen az étel és az ital a testünk számára, olyan, sőt sokkal inkább szükséges és jobb Krisztus teste és vére a hívó lélek számára.

AZ ÚRVACSORA RÉSZTVEVŐI

Egy maroknyi kis csoport volt ott a legelső úrvacsoránál, tanítványok, szegény és tanulatlan emberek, gyengék

a hitben és az ismeretben. Szerették az Urat, készek voltak meghalni érte, és azon az éjszakán mégis elhagyták őt, elszöktek. Mindezek ellenére ő kiosztja nekik az úrvacsorát! Fontos igazság van ebben. Nem szabad azt követelni az úrvacsora résztvevőitől, hogy nagyok legyenek ismeretben, erősek a kegyelemben! Ami fontos: érzi-e valóban a bűneit, szereti az Úr Jézust, vágyik-e a szolgálatára? Ha így van, akkor el kell fogadnunk, és bátorítanunk az úrvacsorára.

Sem túl szigorú, de engedékeny sem! Meg kell akadályoznunk, hogy bárki is méltatlanul járuljon a jegyekhez, csakis megtért, újjászületett emberek.

Védeni kell tehát, korlátot állítani köréje, hogy senki, aki Krisztuson kívül van, ne nyújtsa ki kezét a szent jegyek felé.

Az úrvacsora és a gyermekek
A régi gyülekezetekben szokás volt, hogy a gyermekkeresztség után azonnal a gyermek szájába tették a kenyeret és a bort. Sokan azzal érveltek: *Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket!*, vagy: *„Ha nem eszitek az ember Fiának testét, és nem isszátok az ő véré, nincs élet bennetek”* (Jn 6:53). Az Úr Jézus szavaiból, valamint a Pál leveleiből az következik, hogy Jézus nem gyermekeknek, hanem felnőtteknek szerezte az úrvacsorát.

AZ ÚRVACSORA CÉLJA, HASZNA

Sokan ezt túlkomplikálják, de mi értsük meg a maga egyszerűségében az Úr asztalának jelentőségét.

Az Úr halálára való emlékezés – „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” Nemcsak történelmi emlékezésről van szó, hogy igen, megtörtént. Júdás is emlékeztetett így az Úr halálára és elárulta őt, Pilátus is emlékeztetett, és keresztre feszítette őt.

MILYEN A HÍVŐK EMLÉKEZÉSE?

Bánatos emlékezés – A megfeszített Krisztusra nem szabad száraz szemekkel nézni: „*reá tekintenek, akit átszegeztek, és siratják őt, amint siratják az egyetlen fiút, és keseregnek utána, amint keseregnek az elsőszülött után*”. Baj van, ha nem indul bánatra a szívem az Úr halála miatt.

Örömteli emlékezés – „*Ábrahám örült, mikor látta az én napomat*”. Isten azért is rendelte az úrvacsorát, hogy megörvendeztesse az elcsüggedt, szomorú hívó szíveket. Amikor a bűneinkre nézünk, van okunk bánkódnival, de látva, hogy Krisztus vére bűneinkért ontatott ki, örülhetünk. A következő két dolog mindig nehéz: a bűnöst megszomorítani és a hívőt felvidítani! Az úrvacsora jó eszköz mindkettőre.

A vallásunk, hitünk jelvénye – Látható jelnek kell lennie a hitetlen és a hívő világ között. A gyülekezet „rettenetes, mint a zászlós tábor”. A hívő megpecsételi az Úrhoz való tartozását a látható és láthatatlan tanúk előtt. A zsidóknál a körülmetélkedés volt a jel. Nekünk a keresztség és az úrvacsora. Fontos tehát a részvétel! Ezért mondja Pál: „*Nem ihatjátok az Úr poharát és az ördögök poharát; nem lehettek az Úr asztalának és az ördögök asztalának részesei.*” Minden ilyen alkalommal hirdetjük: az Úr megkülönböztetett népe vagyunk, és elhatároljuk magunkat mindentől, ami sötét, hamis, tisztátalan.

A mennyország záloga – „*Mondom pedig néktek, hogy: mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkének ebből a terméséből mind ama napig, amikor újan iszom azt veletek az én Atyámnak országában.*” (Mt 26:29). Ez az ország a mi célunk, és annak zálogaként járunk az Úr asztalához, hogy oda vágyunk. Felgerjesztjük szívünket, hogy a menny dolgai belénk hasítsanak. A zsidók is mannat ettek addig, amíg Kánaán földjére értek, ez emlékeztette őket arra, hogy „lesz jobb, csak türelem”. Az úrvacsora emlékeztet bennünket: lesz majd egy dicsőséges találkozás a nagy vacsoránál.

Az Úr eljövetelének záloga – Meddig kell ezt gyakorolnunk? Az Úr eljöveteléig! Az elménk mondhatja, eljöhet ő. A hit azt mondja, eljön. A szeretet így szól: mikor jön már el?!

(Folytatás az 7. oldalon.)

Torda – A múlt év november 18-án Isten megeresztette csatornáit, és reánk árasztva áldása gazdag folyóit, megöntözte a szívek rögét. Az alig egy hónapja megnyitott imaház medencéjében először mozdult meg a víz, amikor öt fehérruhás tett bizonytságot hitéről. Balázs István, Balázs Dániel és Bátori Melinda a gyülekezetben nőtt fel, Kriszbai Krisztina nem hívő családból jön, de gyerekkorában meglátogatta időnként a vasárnapi iskolát, majd hűséges tagja lett az ifjúsági csoportnak. Testvéreink a tordai gyülekezet tagjai. Dávid Csaba a világi élet mélységeiből tért meg, követve édesanyját, aki pár évvel ezelőtt fogadta el az Úr Jézust, és azóta kitartóan imádkozott a férjéért meg a fiáért. Isten csodálatosan cselekedett, és Csaba a bágyoni gyülekezethez csatlakozott.

Az ünnepélyünkön az áhítatot Balázs József és Fazakas Szabolcs vezette az Ézs 43,1-3 és 41, 9-11 alapján. Raina Ottó lp. köszöntése után Novák Zsolt gyergyói lelkipásztor hirdette az ígét az ApCsel 2,41-42-ből. Négy forrásról beszélt, amelyek nélkül nem lehet átmenni az élet pusztáján: az imádkozás, az ige, az úrvacsora és a közösség forrásairól. „Jézus Krisztust

minden szem meg fogja látni, de Istent csak azok látják meg, akik e négy forrásból táplálkoznak” – mondotta testvérünk. A bemerítést Raina Ottó helybeli lelkipásztor és Székely Béla Dániel, a bágyoni körzet ügyvezető lelkipásztora végezte. Ezt követően Novák Zsolt tv. bennünket mélyen érintő személyes bizonytságtétele és megtérésre való felhívása hangzott el. Székely Béla testvér a Róma 6,1-14 alapján szolgált, majd a három lelkipásztor kézrátétellel imádkozott a bemerítettekért. A délelőtti szeretetvendégséggel ért véget, ami jó alkalom volt a kapcsolataépítésre is.

Délután köszöntések, énekszolgálatok voltak, majd Novák Zsolt testvér hirdette az ígét a Lk 22,31-32 alapján. „A legnagyobb szolgálat ezen a világon az imádkozás szolgálata”. Mielőtt beszélnénk az embereknek Istentől, beszéljünk az Istennel az emberekről. Miközben imádkozunk az emberekért, megértjük azok helyzetét és ráhangolódunk Isten tervére velük kapcsolatban. A délutáni istentisztelet keretén belül a gyülekezet úrvacsorához is járult az új tagokkal együtt. Hálások vagyunk Istennel testvéreinkért, a bőséges lelki és testi táplálékért. Bárcsak Isten hűséges szolgálói, az új tagok számára követendő példák lennénk! *(Zámbó Dalma)*

BIZONYSÁGTÉTEL

A tordai bemerítési tudósításhoz kapcsolódó két bizonytságtétel.

A nevem **Balázs Dániel** és hívő családban nőttem fel, jártam vasárnapi iskolába és sok jó döntést hoztam, de ezek nem tartottak sokáig.

Egyszer evangelizáló alkalom volt az imaházunkban, akkor kilenc éves voltam és az Úr szólt hozzám. Akkor nagy volt a buzgóság bennem és szerettem az Urat, de ahogyan nőttem kezdtem eltávolodni Istentől. Elkezdtem járni az iskolai partikra, meg azután néha-néha csúnyán is beszéltem, amik miatt mindig lelkiismeret-furdalást éreztem. Közben jártam imaházba is, de az életem nem volt rendben Istennel.

Amikor 2011. november 11-én hazajöttem a fiatalok Váradról, az ifjúsági konferenciáról és itthon bizonytságot tettek, a Szentlélek átjárta életem, minden bűnöm rám nehezedett. Ekkor jött Jézus és megszabadított, levette bűneim terhét, amikor is nagy szabadságot éreztem, ilyet addig soha sem tapasztaltam. Attól a naptól más ember lettem. Éreztem, hogy velem van az Úr.

Hálás az én szívem, hogy neki szánhatom életem – az Úré legyen a dicsőség ezért. Soha nem fogom megbánni, hogy Jézust választom, hogy Úr és Király legyen az életemben. Megköszönöm az Úrnak, hogy hitemről vallást tehettem a bemerítés vizében a múlt év november 18-án a tordai imaházban.

Nevem **Kriszbai Krisztina**, és 17 éves vagyok. Nem születtem hívő családba, de azért 15 éves koromban kezdtem rendszeresen gyülekezetbe járni. Sokszor úgy éreztem, mintha rólam szólna az ige. Éreztem azt, hogy bűnös vagyok, annak ellenére, hogy nem voltam én olyan rossz lány. Mindig hallgattam a szüleimre, és igyekeztem szófogadó lenni. Egyszer részt vettem egy menyegzőn, ott láttam még inkább a különbséget a világi és a hívő emberek között. Akkor eldöntöttem, hogy nekem is szükségem van megtérésre és hamarosan meg kell tennem ezt a lépést. Nagyon féltem, mivel tudtam, hogy a szüleim nem fognak örülni döntésemnek, mert abba se egyeztek bele könnyen, hogy az imaházba járjak. Nagyon sokat imádkoztam ezért. És az Úr megsegített, és bátorságot adott nekem, hogy a szüleimnek a döntésemet elmondjam. Így hála az Úrnak, hogy megtérhettem, hogy ő megbocsátotta a bűneimet és az ő gyermeke lehetek. Azon a napon, amikor az Úr a szívembe költözött, olyan szabadságot, békességet és örömet éreztem a szívemben, amihez hasonlót a világban soha senki nem találhat meg, bárhol is keresné. Ez után pedig nagyon elgondolkodtam azon, hogy nekem is meg kell keresztelkednem. Megtérésemkor a szüleim azt mondták, hogy ők nem akarnak erről hallani, mert nekem már van egy vallásom. De tudtam azt, hogy ez az Úr akarata, és ha őszinte szívvel imádkozok hozzá, akkor ő megsegít. Így nagyon sokat imádkoztam. Az Úr újból szólt ígéje által hozzám, és így fehér ruhában is bizonytságot tehettem hitemről a bemerítés vizében a tordai gyülekezetben 2012. november 18-án, amiért nagyon hálás és nagyon boldog vagyok.

Az úrvacsora (A missziókerületi előadás folytatása az 5. oldalról)

A bennünk levő bűn megöklése.
A megfeszített Krisztusra nézni és emlékezni azért is jó, mert csak ez által tudjuk keresztre feszíteni a bűneinket. Vajon hogyan tekinthet egy feleség arra a tőrre, ami átszúrta az ő férjét? Utálattal! Így néz a hívő ember is a bűnre, ami felfeszítette és megölte vőlegényét, az Úr Jézust. Ha valahol meg van engedve a hívő embernek a bosszú, akkor itt igen. Megbosszuljuk az Úr halálát, hogy mi is megöljük azt, ami őt megölte, a mi bűneinket. Lásuk ezt is az úrvacsorában!

A kegyelmi ajándékaink megerősítése.
Amikor a testünk táplálkozik, erőt nyer. Amikor szívünk táplálkozik, lelki erőt nyerünk. Amikor érezzük, hanyatlak a lelki erőnk, mondjuk ezt: tudok egy drága gyógyszert, elmegyek és úrvacsorát veszek és visszanyerem a lelki erőmet! Fontos az úrvacsora!

Mindezekből látható, hogy az úrvacsorán való részvétel nem áldozat, ami letörölné valakinek a bűnét, ezt egyedül csak az Úr Jézus áldozata és vére tudja megtenni – ha hisz benne, mert ő ezt megtette végérvényesen!

Azt is fontos tudni, senkinek semmi haszna belőle, ha nem hívő szívvel közeledik feléje. Élő lélek számára rendeltetett. A lelkileg halott állapotban levők semmi hasznát nem élvezhetnek általa.

GYAKORISÁGA

„Valamennyiszer eszitek... és isszátok” – más szóval: gyakran! Tennünk kell, parancsunk van rá: vegyétek, egyétek!, és ne mellőzzük. A régi egyházban az úrvacsorát sűrűbben osztották ki, mint manapság. Voltak olyan közösségek, ahol minden nap járultak az Úr asztalához (Ágoston írásából tudunk erről). Több zsinaton is olyan határozatot hoztak, hogy „ha valaki három vasárnapon úgy él, hogy nem járul az Úr asztalához, akkor legyen kiközösítve!”

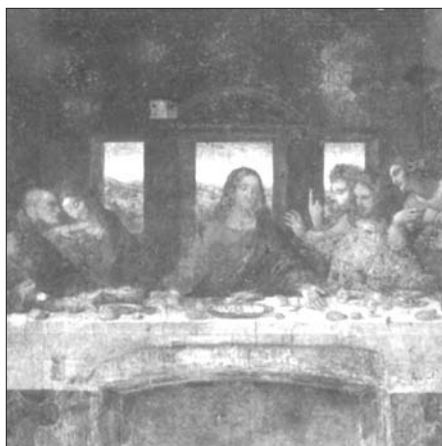
„A helyes úrvacsorázás szilárdítja és erősíti a gyülekezet egységét; jelen lesz a Mester, aki egygyé forrasztja a tagokat.”

Sem a túl gyakori, sem a túl ritka úrvacsorázás nem egészséges, ezért maradtunk mi a havonkénti úrvacsorával való éléssel (annak ellenére, hogy az apostolok idejében hetente gyakorolták).

A FELKÉSZÜLÉS

Nem lehet sietős lelkülettel járulni hozzá, készülni kell rá. Az Úr látja és vizsgálja a résztvevők szívét: „Bemenvén pedig a király, hogy megtekintse a vendégeket.” Ha rangos emberrel találkozunk, gondunk van a megjelenségünkre. A szívünk öltözetére is gondot kell fordítanunk, amikor az Úr asztalához járulunk, mert a mi Urunk megvizsgálja a lelki ruhánkat. Hogyan tesszük ezt?

Önvizsgálat – ez parancs: „próbálja meg azért az ember magát!” (1Kor 11:28). Ez sem csak egy jó tanács, hanem világos parancs!

Felkészülés – Szükséges, hogy szakítsunk rá időt, és szívünkben elcsendesedjünk az úrvacsora előtt. A földi elfoglaltságtól meg kell válnunk egy időre, hogy a lelkünkkel foglalkozzunk. A világ sodrásában ez képzelenség. Ószövetségi szabály volt: aki utazásról, üzleti útról tért haza, nem járulhatott azonnal a húsvéti bárány elfogyasztásához (elméje tele volt a világ gondjaival, terheivel). Félre kell vonulnunk, csendben megvizsgálunk, nem ragadt-e ránk valami rossz!

Nehéz lelki munka – Megvizsgáljuk szívünk minden zugát, átvizsgáljuk Istennel és a társainkkal való kapcsolatainkat. Sokan félnek ettől! Mások életét és szívét könnyebb megvizsgálni, mint a magunkét. Ezért nehéz ez a munka, de szükséges és elengedhetetlen. Azért is, mert a szí-

vünk tele van titkos romlottságokkal, amiket különben nem fedoznánk fel.

Kérdezzük meg magunktól – Mit tehetek azért, hogy az Úr méltó vendége legyek? Ha nem veszem magamhoz az úrvacsorát, miért nem? Ha pedig magamhoz veszem, miért teszem? Boldog az az ember, aki helyesen tud felelni ezekre a kérdésekre. „Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét. Ezért van ti köztetek sok erőtlen, és beteg, és aluszak sokan.” (1Kor 11:29-30).

Ha körülnézünk gyülekezeteink állapotán, nem kerülhetjük el a kérdést: a lelki közömbösség és a sok baj vajon nem az úrvacsorához való méltatlan járulás következménye-e?

Sajnos, az úrvacsora megbecsülése, értéke és fontossága nagyot csökkent gyülekezeteinkben.

BEFEJEZŐ GONDOLATOK

Vévén Jézus a kenyeret, hálákat adott – Minden úrvacsorai alkalom hatékonysága attól függ, hogy mennyire áldja meg azt az Úr Jézus a mi számunkra. Ő megáldotta akkor, de mindenkor meg akarja áldani. Azt jelenti, hogy mielőtt az Úr asztalához járulunk, erősen és alázatosan kell kérnünk őt, hogy adja rá az áldását!

Az úrvacsora a megváltott bűnösök számára rendeltetett, hogy nyilvánosan valljuk meg, vétkesek vagyunk, és szükségünk van egy Megváltóra, hogy szeretjük őt, bízunk benne, várjuk őt, ragaszkodunk hozzá. Ha ilyen lelkülettel közelítünk az Úr asztalához, azt tapasztaljuk, hogy erősödik a hitünk, szilárdabb lesz a reménységünk, gyengülnek a bennünk lakozó bűnök. És erősebbek leszünk a kegyelemben, még közelebb kerülünk az Úr Jézushoz, a szívünkbe költözik az öröm, a béke, a megelégedés.

A helyes úrvacsorázás szilárdítja és erősíti a gyülekezet egységét; jelen lesz a Mester, aki egygyé forrasztja a tagokat. Imádkozzunk, hogy minden egyes úrvacsora alkalmával legyen jelen maga az Úr, és mi mindannyian az ő méltó vendégei lehessünk! Legyen így! Ámen!

PARDI FÉLIX

Illusztrációk (Az úrvacsorával kapcsolatban – a missziókerületi előadásból)

Miben áll a hasonlat?

Étel és ital az élet fenntartásához – Elengedhetetlen a kenyér az életünk fennmaradásához. Ennél sokkal szükségesebb Krisztus teste és vére a lelki életünk fenntartásához. „Ha nem eszitek az ember Fiának testét, és nem isszátok az ő véré, nincs élet bennetek.” (53.). A lelkünknek óriási szüksége van arra a békességre és bocsánatra, amit Krisztus ad. Inkább haljon éhen a testünk, minthogy elkárhozzon a lelkünk Krisztus nélkül!

Azok számára érték, akik éhesek és szomjasak – Az éhség és a szomjúság mértéke adja meg az étel és az ital valódi értékét. Csak az fogja igazán értékelti Krisztust, aki lelkileg szomjas. „Aki szomjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék!” (Jn 7:37)

Az ételnek és az italnak változáson kell átmennie – A búzát, a kukoricát meg kell őrölni, hogy táplálék legyen belőle, a szőlőt pedig ki kell préselni. Krisztusnak nehéz malomkő alatt kellett átmennie, Isten haragja alá kerülnie – ami szétmorsolta –, így lehetett táplálék a számunkra.

A szervezetbe kell kerülnie ahhoz, hogy táplálhasson – A lelkünkbe, a szívünkbe kell fogadnunk Krisztust, hogy táplálék lehessen a számunkra. Lelki egészségre kell jutnunk vele. Ahogyan a kenyér és az ital eggyé válik a szervezetünkkel, hasonlóképpen ő is egy lesz a szívünkkel, a lelkünkkel. Az üres vallásosság, a külsőség nem elég. Hit által élnie kell Krisztusnak a szívünkben, különben nem használ. Amiképpen nem használ az az étel, ami nem kerül a szervezetünkbe, úgy ő sem, ha nem születik meg a szívünkben.

Szükséges minden nap – Mert ha nem, elgyengül, elsorvad és meghal a szervezetünk. Krisztussal naponta közösségben kell lennünk, ha élni akarunk lelkileg. Amikor a hívő ember elhanyagolja a

Krisztussal való közösséget és a szolgálatot, azonnal kitűnik és ő maga is észreveszi, hogy hidegebb, keményebb a szíve; mások is észreveszik ezt az ő száraz, világi, üres beszédéből!

„Szent dolgok szent embereknek!”

A régi időkben az volt a hívő gyülekezetek gyakorlata, hogy az igehirdetés után, és az úrvacsora előtt a lelkipásztor trombitaszó mellett felállt és hangosan elkiáltotta magát: Szent dolgok szent emberek számára! Ennek hallatán többen is felálltak és kimentek, nem mertek részt venni az úrvacsorán, mert tudták, hogy nem szentek. Őszinték voltak, jobban féltek Istentől, mint a szégyentől! Ez után a lelkipásztor folytatta: Szívetekeket a mennybe emeljétek! Erre a gyülekezet egyszóval válaszolt: Felemeljük szívünket az Úrhoz! Ezt követően a lelkipásztor megint hangosan kijelentette: Senkinek ne legyen senki ellen semmi panasz, senki ne maradjon a képmutatás állapotában!

A görög egyházban a mai napig megmaradt az a szokás, hogy az úrvacsora vétele előtt minden tag térdre ereszkedik, és meghajol a gyülekezet négy sarka felé ezt mondván: Bocsássatok meg nekem, mert vétkeztem szóban és tettben! Erre a gyülekezet egyhangúan válaszol: Isten megbocsátott, mi is megbocsátunk!

A Mester jelenléte

Egy ácsműhelyben konferenciát tartottak a szerszámok, ott volt mindenki: a kalapács, a fűrő, a csavarhúzó, a csavar, a smirgli, a gyalu, a vonalzó. Komoly problémák léptek fel a műhelyben, panasz volt sokakra. Ezért úgy döntöttek, megbeszélik a dolgokat, tehát mindenki szót kap, hogy elmondhassa a panaszát. A vádlottak padján Kalapács testvér ült. Elsőnek felállt

Csavar testvér, és azt mondta: „Nem bírom tovább. Javaslom, hogy bocsássuk el Kalapács testvért, mert olyan hangos, hogy ebben a műhelyben nem lehet hallani mást, csak őt. Túl hangos, és olyan keményeket tud ütni néha, hogy beleszédül a fejem. Küldjük el!”

Erre felállt Kalapács testvér, és azt mondta: „Ha én megyek, és ha már szó van erről, akkor Smirgli testvérnek is mennie kell, mert annyira durva és dörzsölt fickó. Gyalu testvérral együtt olyan felszínesek, amint hozzájuk ér valaki, hogy nem szeretem! Neki is mennie kell, nem lehetünk közösségben vele!”

Erre feláll Smirgli testvér, és azt mondta: „Ha én megyek, akkor Vonalzó testvér is menni fog, mert rá is sok panasz van, hiszen úgy viselkedik, mintha ő tökéletes lenne: mindenkit méricskél, mindenkit lemér, mintha ő lenne a mérőszinór, mindenkinek a szabványa! Ez képmutatás, ezt én sem bírom, neki is mennie kell.”

Amint Vonalzó testvér felállt, hogy ő is szóljon, belépett az Ácsmester. Mindenki elhallgatott, a Mester pedig elkezdett jókedvűen dolgozni – egy szöszéket készített. Kezébe vette kalapács testvért, majd csavar testvért, valamivel később pedig a smirglit, a gyalut, a vonalzót. Minden egyes szerszámot felhasznált. Míg nem volt jelen a Mester, baj volt, de amikor Ő megjelent, minden rendbe jött, a jelenléte mindent megváltoztatott.

Ilyenek vagyunk mi is. Mindannyian szerszámok vagyunk a Mester kezében. Ügyeljünk tehát egymásra! Mindnyájan a Mesternek dolgozunk, az alkotás a lényeg.

PARDI FÉLIX *lp.*, misszker. elnök

„Az utolsó vacsora” – Leonardo da Vinci (1454-1519). Az illusztráció forrása: Bibliai enciklopédia.

Az Úr csodásan működik – Nagybányán

Kettős megemlékezésre került sor február 10-én a nagybányai gyülekezetben: 90 éve, hogy fennáll a gyülekezetünk, és az énekkarunk 75 évvel ezelőtt alakult. Az ünnepélyt megkoronázta Az Úr csodásan működik c. könyvnek a bemutatása.

A hívő ember számára minden vasárnap ünnep. A gyülekezeti alkalmak csak növelik ezeknek az ünnepeknek a hangulatát. Ilyenkor válik fizikálisan is láthatóvá, érezhetővé a lelki örömök megélése, azoknak ki- és beáramlása.

Jubileumra hangolva

A nagybányai gyülekezet jó ideje ilyen örömteli várakozással közeledett a február második vasárnapjához. Az immár közel három éves lelkipásztor-nélküliség alatt ritkán volt részünk egész napos lelkipásztori szolgálatban. Hálásak vagyunk az Úrnak és János Csaba kovásznai lelkipásztor testvérnek, hogy a nagy távolság ellenére elvállalta ezt az egész napos szolgálatot. Jó volt együtt lenni testvérünkkel este, szűkebb családi körben s majd vasárnap a nagy családban, a gyülekezetben.

Vasárnap délelőtt lp. testvérünk a Józs 24:15 alapján szólt Isten üzenetét, hangolva a közösséget a délutáni alkalomra.

A 90 és a 75 év

A délutáni összejevetelt egy megkésett jubileumi megemlékezésnek is nevezhetnők. Gyülekezetünk 2012-ben volt 90 éves, az énekkar pedig 75 éves. Nagy reményeink voltak, hogy decemberben nyomdafestéket lát a Kaszta István testvérünk tollából származó, gyülekezetünk eddigi történetét (de nem csak) meg-

örökítő könyve. A nyomdai munkálatok késése miatt, a karácsonyi ünnepekre tervezett megemlékezésre és könyvbemutatóra most került sor.

Nem a szokásos jubileumi ünnepség jellemezte ezt a délutánt. Igazolja ezt az is, hogy nem hangzott el az ilyenkor elmaradhatatlan történelmi beszámoló (krónika). Nem voltak felsorolva történelmi jelentőségű események, személyek, nem voltak meghívva az ilyenkor szokásos vendégek. Ha az Úr megengedi, ennek az ideje (tíz év múlva) a 100 éves jubileumkor jön el. Ünneplésünk fő célja a HÁLAADÁS volt.

János Csaba lp. testvér igehirdetésének is ez volt a fő üzenete, az 1Sám 7:12 alapján többször is visszatérve az igevers utolsó mondatára: „Mindezidáig megsegített az Úr”. Az Úr népének életében szükséges, hogy legyenek olyan alkalmak, amikor megáll a rohanásból – mondotta az igehirdető –, és szán időt arra, hogy egy visszatekintsen: Honnan jött és hova került? És hogyan került oda, ahol most van? A visszatekintés a hálaadáson túl alázatra készítet, Istenre fordítja tekintetünket, növeli reménységünket.

A könyvbemutató

újdonság volt a gyülekezetünkben. Az *Úr csodásan működik* című könyv annak a Kaszta István testvérünknek munkája, aki 1958-tól (55 éve) tagja a gyülekezetnek. Az Úrtól kapott írói vénájához nem fér kétség. Nem

csupán a '89-es rendszerváltás után fogott tollat, hanem már a '60-as, '70-es években jelentek meg írásai olyan lapokban, mint az *Utunk*, *Korunk*, *Igaz Szó* és különböző helyi újságban.

A szerző megköszönte a könyv megírásához kapott segítséget, külön a Kiskórus és az ifjúsági csoport szolgálatát, amit előző könyveinek bemutatásán végeztek a Nagybányai Teleki Magyar Házban.

A délutáni szolgálatok közt alkalmi költemények és énekkari számok hangzottak el.

A „leg”-ek imája befejezéskor

Az ünnepi istentiszteletet a „leg”-ek imája zárta: id. Virágh Gábor, legidősebb és legrégebb tagja a 90 éves gyülekezetnek (testvérünk 85 évvel ezelőtt született, s azóta tagja is ennek a közösségnek), özv. Tulics Mikósné (szül. Gáll Irénke), aki a legrégebb tagja a 75 éves énekkarnak, s immár 60 éve hűségesen dicsőíti szép alt hangjával az Urat, valamint Fazakas Mihály, a legrégebbi gyülekezeti elöljáró, testvérünk a közel 70 évéből 41 évig végezte ezt a megbízatást, többnyire a jegyzői feladatot.

A befejezés után a jelenlévők kezükbe vehették a szép kötetet. Megható látvány volt az egy órán át tartó dedikálás. Hálásak vagyunk Istennek mindazért, amit kaptunk tőle ezen a vasárnapon!

(A könyvről részletesen a köv. oldalon.)

MÁTIS CSABA

A nagybányai könyvbemutatóról (Folytatás az előző oldalról)

Mi volt a célja az írónak ezzel a munkájával? Elmondja ő maga a 223. oldalon:

– E kötet részben igyekszik válaszolni néhány ma is időszerű kérdésre, melyek a tagokat, de főleg a kívülállókat érdekli: Miként éli meg a nagybányai

megírni. Emlékszem, ezelőtt egy évvel testvérünk lakásán beszélgettünk. Elmondta, hogy írói munkáját most már befejezettnek tekinti. Az Úr ezt nem engedte meg, hanem arra indította, hogy legyen meg a nyolcadik is, és ez szóljon arról, hogy „Az Úr csodásan működik”.

Nem kevés harcba került ez a szerzőnek. Mint minden munka, amit az Úrért teszünk, az lelki harccal jár. Testvérünk az Úrtól vett feladatként, ennek felelősségtudatában, az Úrért munkálkodva alkotta meg ezt a könyvet.

Kinek is szól ez a könyv? Először is nekünk szól, akik emlékezünk. És ez jó irány lesz, amikor a múltunkra gondolunk, arra az útra, amelyet

A tartalom kapcsán nem az a kérdés, hogy elképzelésünk szerint íródott-e meg. Az a lényeg, hogy az Úr csodásan működik! S ez a kiadvány is segít abban, hogy elmondhassuk: az Úr kezében van az életünk.

Köszöntjük testvérünket. Az Úr gazdagon áldja meg, és fizesse vissza erőfeszítéseit. Köszönjük családjának is, akik a háttérből segítették a munkáját. Legyen a könyv minden olvasója lelki épülésére.

Miket írt még a szerző?

Erről így számolt be Csoma György, a *Lét és munka* c. könyv előszavában: – A cikkek tematikája igen változatos: szerzőjük (K.I.) egyaránt foglalkozik gazdasági, társadalmi, politikai és kulturális-szellemi folyamatok, jelenségek és események elemzésével. S teszi ezt jóindulattal és jobbitó szándékkal, mindig szem előtt tartva nemzeti közösségének, szülőföldjének érdekeit. Lényegre tapintó írásai élelátásról, széleskörű tájékozottságról, szolid és sokoldalú ismeretekről tesznek tanúbizonyságot.

Ezt igazolja emez új könyve is. Nem csupán egy gyülekezet története ez. Ezért is van, hogy csak az előszó után a nyolcadik oldalon jelenik meg alcímként, zárójelben: „A Nagybányai Magyar Baptista Gyülekezet rövid története, 1922-2012.” Ez a kötet is széles skálán mozog. A honismereti adatokkal, helytörténeti, egyháztörténeti és a nagybányai gyülekezeten kívül más gyülekezetek történetét is érintve, olyan ismeretekhez jut az olvasó, amelyekről nagyon ritkán írnak, még kevésbé tanítanak.

(Mátis Csaba)

Kaszta István dedikál, mellette János Csaba lp., a háttérben Virágh József

gyülekezet – elszigetelt helyzetében is – az elődei által lefektetett biblikus életvitelét a 21. században, a globalizáció kíméletlen hatása alatt? Milyen mértékben oldódott, idő teltével a 400 éve tartó türelmetlenség a történelmi egyházak részéről, és milyen a 21. században a baptisták elfogadottsága? Mi az a szellemi, erkölcsi értéktöbblet, amivel kisebbségi létükben is színesítik, gazdagítják környezetüket? Milyen mértékű és hatékonyságú missziós tevékenységük?

A könyv írásának kezdeteiről

Virágh József testvér, gyülekezetünk presbitere számolt be.

– A '89-es rendszerváltás után számos könyv jelent meg a gyülekezetek történetéről. Mi, a 23 év távlatában lekéstünk egy kicsit. Hiszem, hogy rendelt ideje van egy könyv megírásának. Azért is, mert volt mit benne megírni, amire visszaemlékezhetünk, hogy mit cselekedett Isten a mi gyülekezetünkkel. Voltak és vannak, akik emlékeztek, történeteket adtak át, így az idő múlásával nem került örök feledésbe, amire fontos emlékezni.

Isten rendelte azt is, mikor íródjon meg, hogy írója hét ilyen jellegű könyv megírásának tapasztalatával fogott hozzá a nyolcadik könyvét

megtettünk. Szól azoknak, akik ebből a gyülekezetből indultak, de jelenleg máshol élnek. Szól ez a könyv mindazoknak, akit érdekel Isten nagybányai népének a története. És azok, akik építő bizonyítékot keresnek Isten munkájára, megtalálják benne!

Befejezéskor a „leg”-ek imádkoztak: id. Virágh Gábor (balról), Tulics Miklósné és Fazakas Mihály.

Szolgálattevők konferenciája Nagyváradon

Február 23-án szolgálattevők konferenciája volt Nagyváradon. 150 személy gyűlt össze a nagyvárad-i missziókerület gyülekezeteiből. Az alkalom témája: A szolgálattevő lelki élete és Bibliája volt.

Az áhítaton Fazakas György buzdított imára, előadást tartottak Hubert Imre és id. Veres Ernő lelkipásztor testvérek. Az éneklést Mike József vezette, aki néhány általa írt új énekkel is megörvendeztette a jelenlevőket.

A helyes értelmezés

Fontos igazságokat érthettünk meg az előadások hallgatása közben. Hubert Imre testvér a Biblia tanulmányozásáról szólt, ami az imádkozás mellett a szolgálattevő legfontosabb tevékenysége kell legyen. Isten üzenetét és akaratát akkor érthetjük meg, ha szorgalmasan kutatjuk az Írásokat, és hittel fogadjuk annak kijelentéseit.

Felfedezhettük az ige értékét és hatását a Zsolt 19,8-12 vizsgálatán, ahol nyolcféleképpen van jellemezve, és szinte ugyanennyi haszna is fel van sorolva az Isten beszédének. Mint szolgálattevők, Isten ígését nem csak saját épülésünkre használjuk, hanem hirdetjük is különböző közegekben. Emiatt nagy felelősség az üzenet helyes értelmezése.

Azok érthetik meg igazán a Biblia mondanivalóját, akik újjászülettek, alázatos szívvel és engedelmes lelkülettel közelítenek hozzá. Nem elegendő azonban a bibliai igazságok ismerete és hirdetése, az életvitelünkre gyakorolt hatása is nyilvánvaló kell legyen.

A szolgálattevő hitelessége

Id. Veres Ernő testvér a szolgálat végzéséről beszélt, a Timóteusnak szóló biztatás alapján: „szolgálatodat teljesen betöltsd”. Önvizsgálatra készítetett, amikor felsorolta azokat a megnyilvánulásokat, amelyek nem nevezhetők szolgálatnak. Ide tartozik a szereplés, a színészkedés és a szórakozás, illetve szórakoztatás. Ezek akkor jelentkeznek, amikor az Isten dicsőségének a keresése mellé egy kis emberi dicsőségvágy is odakerül.

A szolgálattevő személyének és munkájának a hitelessége lemérhető abban a lelkületben is, amivel a szolgálatot végzi. Nem minden uram-uram minősül szolgálatnak, hanem az, amiből a Krisztus szeretete sugárzik. Kell jellemezzén minket az Úrban való öröm is, ami Péter apostol szerint még a próbák között is csodálatosan megnyilvánul (1Pt 1,8). A békesség lelkülete ugyancsak elmaradhatatlan akkor, amikor testvéreink felé szolgálunk.

Teljes összhang

Mindezeket hallva, a végső következtetés mindannyiunk számára megízírlendő: az ige megértése, gyakorlatba ültetése és hirdetése között teljes összhang kell legyen bennünk, ha áldott és gyümölcsöző szolgálatot szeretnénk végezni!

FAZAKAS GYÖRGY *lp.*, Diószeg

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A külmisszióra tartottunk országos gyűjtést karácsonykor. Köszönettel tesszük közzé az adományozó gyülekezetek névsorát. (János Csaba missziói alelnök)

Radnót 100 lej, Torda 500, Bihar 3400, Kovácsi 100, Tamási 1250, Nyüved 100, Diószeg 760, Szatmárnémeti 2000, Avasújváros 500, Koltó 600, Érszöllős 900, Margitta 550, Székelykeresztúr 100, Szilágysomlyó 500, Szilágybagos 1400, Sarmaság 800, Kovászna 241, Nagyvárad 1. sz. gyül. 3800, Berettyószéplak 500, Biharszentjános 1400, Magyarlóna 1000, Lupény 300, Hegyközszentimre 200, Erdőszentgyörgy 200, Fodor Barnabás 50, Szilágynagyfalu 2000, Micske 500, Csokaly 250, Várasfenes 600, Nagyvárad-roma gyül. 300, Vajdahunyad 400, Érmihályfalva 1000, Érendréd 100, Kézdivásárhely 100, Mocsolya 155, Bályok 500, Ipp 700, Gernyeszeg 250, Barót 200, Homoródszentmárton 100, Kolozsvár 1300, Brassó 500, Nagyvárad-Rogériusz 1000, Kémer 2000, Lecsmér 500, Szilágyballa 2400, Panit 260, Diószeg 260, Szilágyperecsen 3000, Varsolc 200, Hadadnásd 800, Bogdánd 100, Marosvásárhely 300, Héderfája 50, Fintaháza 210, Bölön 300, Remete 400.

Húsvétra készülve, gondolkodom...

„Szeretnék még többet foglalkozni azzal az áldozattal, amit értünk vállalt Jézus!”

A lig tűntek el a polcokról a karácsonyi díszek, csokik, hóemberek, máris itt vannak helyükben a csokinyulak, tojások, tojásfestékek. Az emberek többségének ez jelenti azt, hogy húsvét közeleg. Nekünk mit jelent? Minek a közeledését jelzi? Talán azt, hogy egyre inkább lényegkerülő lesz a világ. A lényegyet elkerülve ünnepelek.

Egyesek felvételeket, interjúkat készítenek emberekkel és kérdéseket tesznek fel az ünneppel kapcsolatosan, majd azon szórakoznak, hogy az embereknek fogalmuk sincs mit ünnepelünk karácsonykor, húsvétkor... Számomra nem szórakoztató, s miközben felháborodok, ember létemre úgy érzem, magamba kell nézmem, s megvizsgálnom, én lényegkerülő vagyok-e? Mert lehetek akkor is, ha nem a nyulakban és a tojásokban látom a húsvétot.

Úgy érzem, ha a húsvéthoz közeledve, készülve rá, csak a feltámadás és öröm foglakoztat, nem a teljes lényegre koncentrálok, és máris lényegkerülő vagyok. Mert a feltámadást halál előzte meg, a győzelmet „veszteség”, az örömet bánat. Így teljes a kép, így teljes a lényeg. Minnél többet foglalkoztatnak az „előzmények”, annál felfoghatatlanabb a feltámadás, a győzelem, annál nagyobb az ezzel járó öröm. Ezt tapasztaltam az elmúlt húsvétkor is.

Szeretnék így készülni most is. Szeretnék még inkább belegondolni, szeretnék még többet foglalkozni azzal az áldozattal, amit értünk vállalt Jézus. Hiszem, így még nagyobb ünnep lesz a húsvét, teljesebb lesz az örömöm, teljes a lényeg!

GERE LEONA, Kolozsvár

Regionális baptista ifjúsági konferencia lesz a nagyvárad-rogériuszi imaházban

Időpont: április 26-28.

Téma: ISTENRE HANGOLVA

„Útjaidat, Uram, ismertesd meg velem,
ösvényeidre taníts meg engem!” (Zsolt 25,4)

♦ **Az előadások témái:**

ÜZENETRE HANGOLVA – Boros Róbert.
Kulcsigevers: „Szólj, Uram, mert hallja a te
szolgád!” (1Sám 3,9).

CÉLRA HANGOLVA – Bacsó Benjámín.
Kulcsigevers: „Én tehát úgy futok, mint aki előtt
nem bizonytalan a cél!” (1Kor 9,26).

MEGTÉRÉSRE HANGOLVA – Szűcs Sándor.
Kulcsigevers: „Térjete meg hozzám, így szól a
Seregek Ura, és én is hozzátok térek!” (Zak 1,3).

SZOLGÁLATRA HANGOLVA – Szabó László.
Kulcsigevers: „Ha valaki nekem szolgál, azt
megbecsüli az Atya.” (Jn 12,26).

♦ **A szemináriumok témái:**

HÁZASSÁGRA HANGOLVA – Gyakorlati tanácsok a
házasságra való felkészülésben

EVANGÉLIZÁCIÓRA HANGOLVA – Hogyan beszéljek
Jézusról félelem nélkül?

A konferencia kezdő napján, pénteken (ápr. 26.),
de. 10 órától IFI-FÓKUSZ vezetőképzést tart az
EMaBISz, VEZETÉSRE HANGOLVA témában.

Jelentkezni a www.rhbc.ro oldalon lehet.

Infósarok E-mail: info@emabisz.ro

♦ **Egyetem-ismertető hétvége Kolozsváron**

2013. április 12-14 között Egyetem-ismertető hétvégét
szervez a kolozsvári Egyetemista Ifi.

Előadó: Mike Sámuel

További részletek hamarosan az EMaBISz weboldalán és az
Egyetemista Ifi facebook oldalán.

♦ **Lépj át a következő szintre! Egyetem-ismertető hétvége**

Marosvásárhelyen! Április 5-7. között, szervezi a marosvá-
sárhelyi ifjúság. Jelentkezni Dobai Leventénél a köv. telefon-
számon: 0735 500 060, 0742 942 259.

♦ **Ifjúsági tábor a Hargitán**

2013. augusztus 5-11. között ifjúsági hetet szervez az
EMaBISz a Hargita Táborban.

Résztvételi díj: 300 RON (szállás és étkezés egy hétre)

Az április 20-ig jelentkezők 10% kedvezményben
részesülnek, nekik 270 RON-ba kerül a táborozás. A
jelentkezés 70 RON előleg befizetésével érvényes. A
szobafoglalások a jelentkezések sorrendjében történnek, tehát
aki hamarabb jelentkezik, annak elsőbbsége van a szoba
kiválasztásában! Kapcsolat-személy: Szűcs Zsolt,
zsoltszucs25@gmail.com

Kedves Fiatalok!

Kérünk titeket, hogy kövessétek az EMaBISz weboldalát és
facebook oldalát, itt minden információról tudomást
szerezhetek. Folyamatosan frissítjük új információkkal. Ne
maradjatok le semmiről!

Elérhetőségek: www.emabisz.ro,

<http://www.facebook.com/emabisz>

Újra felállni...

Hóval, csenddel és apró örömmel teli hétvége

Az első két dolog, amelyek eszembe jutnak a télről, a hó, a csend; amikor a természet és mi is végre pihenhetünk egy kicsit. A tél végén, február 22-24. között, sokan ilyen vágyakkal indultunk el Aranyos völgyébe, az EMaBISz által szervezett síhétvégre. Vágytunk rá, hogy kicsit fellelegezzünk és élvezzük a frissen hullott hó szépségét.

Több helyről is érkeztek fiatalok ebbe a kis faluba: Váradról, Szalárdról, Szatmárról, Aradról, sőt még Szerbiából. Összesen 42-en, egy nagyon változatos és nagyon értékes csapattal vághattunk neki a hétvégének, a ránk váró meglepetéseknek.

Azt hiszem a hétvégén legtöbbször elhangzott mondat így szólt: újra felállni, újra megpróbálni a sok esés, bukás ellenére is. Talán ez az egyik fő jellemzője a téli sportoknak, főleg a kezdők és a próbálkozók számára.

Bátorság!

Az esések, bukások során sokan szereztünk sebeket, ki nagyobbat, ki kisebbet. Jó volt látni azt, hogy sem a sebek, sem a fáradtság nem tántorított el minket attól, hogy újra felálljunk és újra megpróbáljunk ráállni a sílécra vagy a snowboardra. Valaki azt mond-

ta nekem, hogy csak egy dolog kell ehhez: bátorság. Mennyire igaz ez és nemcsak a téli sportokkal kapcsolatosan! Az elmúlt időben nagyon sokat estem és bukácsoltam nemcsak a havon, hanem az életemben is. Amit megtanított nekem ez a hétvége, látva az embereket és hallgatva őket, az, hogy fel lehet újra állni. Van amikor könnyebb, van amikor nehezebb felállni, de ahogy nekem mondta valaki: csak egy dolog kell hozzá – bátorság.

A meglepetések

sorozata itt még nem ért véget. Szombat este testi és lelki ajándékokat is kaptunk. Pár gondoskodó és törődő kéz arra is gondolt, hogy valami finommal fokozza a hétvége örömeit. Így töltöttkáposztával jóllakva tudtunk odafigyelni az esti előadásra. Köszönjük szépen még egyszer ezeket a finomságokat!

Az esti előadás Isten vezetéséről szólt, amelyet Balla Annamária tartott. Ami a legjobban megfogott az elhangzott szavakból az egy apró, lehet mások számára jelentéktelen kis gondolat volt a mindennapi kenyérről. Sokszor nagyon zavart az, hogy nem emlékszem azokra az igékre vagy üzene-

tekre, amiket előző nap, héten vagy hónapban olvastam, kaptam. Viszont megértettem azt, hogy az igével való táplálkozás, olyan, mint a kenyérrel való táplálkozás. Nem emlékszel arra, hogy milyen kenyeret ettél előző nap, héten vagy hónapban. Ahhoz, hogy növekedj viszont arra van szükség, hogy nap, mint nap egyél a kenyérből. Ez az igazán fontos, hogy minden nap egyél, hogy minden nap olvasd az ígét. Vannak olyan gondolatok amikre évek múltán is emlékezni fogsz, de a legfontosabb a növekedéshez az, hogy minden nap táplálkozz. Sokszor nem is olyan könnyű ez, de megéri!

A szívemmel lássak

Azt hiszem, mindenki megtalálta ezen a hétvégén a csendet és az apró örömeit. A legjobb viszont az, hogy Isten minden napban elrejt számunkra valami meglepetést, amiket ha meglátunk és megtalálunk mosolyt csálnak a szívünkbe. Ezért, ha ilyen szívet akarunk, bátran kérhetjük az ének szavai-val: „Add, hogy a szívemmel lássak. Add nekem látásodat. Uram hadd lássak, Uram hadd lássak!” Remélem sikerül nekünk minden nap, egyre jobban így látni!

FUTÓ ORSOLYA, Nagyvárad

130 éve tett hitvallást Budapesten Udvarnoki András

Udvarnoki András a független magyar baptista misszió alapítói hármásának egyik jelentős személyisége.

Kis, törekény termete ellenére végtelenül sokat dolgozott, utazott, kiválóan képviselte Isten országa és a gyülekezetek ügyét. 1920-ban őt választották a Magyarországi Baptista Gyülekezetek Szövetsége elnökévé.

Kornya Mihály járt először Szadán, talán 1880-ban, ahogy a falubeliek emlegették „egy vallás-bolondnál”, aki befogadta a vándort, a házában bibliáztak. Nem tűnt úgy, hogy bárki elfogadná az evangéliumot. **Udvarnoki András** és idősebb testvére István elgyalogoltak

S z a d á r ó l Budapestre, hogy Meyer Henrik hitük vallomására b e m e r í t s e őket. Az alkalmas nap 1883. április 22.

volt. A Pest megyei Szadán négy év alatt hatan fogadták el az Urat, a negyedik évben megalakult a szadai gyülekezet, a helyi lelkész nagy megütközésére. Rendőrséghez fordult, hogy az egyik hívő újszülött gyermekét vigyék a templomba megkereszteltetni, büntetés terhe alatt.

Életéről

Udvarnoki András (1865. nov. 26. – 1945. márc. 22.) szegénységben töltötte gyermekkorát, majd egyszerű napszámos lett, Pesten a Keleti pályaudvar építésénél kapott munkát. Baptizálása után öt évre Meyer testvér felkérte, hogy költözzön Budapestre, ott terjesszen Bibliát, ahogy ő is tett; Balogh Lajos társával pedig tanuljanak németül, és utazzanak Hamburgba,

ahol újabb öt év múlva teológiai alapképzésben részesülhetnek.

Tanulták szorgalmasan a nyelvet, de amikor kiértek, senki sem értette meg őket, sőt a rendőrségre kerültek. Csak egy-két nap után derült ki róluk az úti céljuk. Azután jutottak a szeminárium vágyott kis padlásszobájába, ahol életükből újabb éveket tölthettek a Biblia világának és a missziómunka titkainak megismerésével.

Ezzel az áldozatos segítséggel Meyer Henrik bizonyította, hogy nem ellensége a magyarságnak, nem is elszánt germanizáló – ahogy híresztelték róla pesti újságírók. Gondoskodott német tanítóról, kinti támogatóról, és visszaérkezése után a hazai testvéri környezetről. Mindezek ellenére kedvezőtlen a hazatérésük után kialakult ellentét.

A „magyar misszió”

A Monarchiában akkor volt a főváros kibontakozódása, iparosodása és a páratlan fellendülésének kora, a gyülekezet népesedett. Szabó András, Csoják Attila, Udvarnoki Andrással szót érte, bejelentette Meyer Henriknek 1893-ban, hogy ők önálló magyar missziót kezdeményeznek. Egyesült néhány kis vidéki gyülekezet, egy fővárosi (a tahitófalu és a budapesti, a Ferencvárosban). A vidéki sem volt nagy, a budapesti szuterén pedig még kisebb. A reménység és a szeretet viszont nagy volt közöttük.

Mindössze két évre volt szükség ahhoz, hogy a „magyar misszió” megerősödjön, jelentős hálózattá fejlődjön a Duna mentén, Boros Imre személyében még Nagyváradon is nyerjen támogatót. Szülőföldjéről jól ismert társa, Seres Sámuel révén déli irányba is eljusszon az evangélium képviselőjében. Tanulótársa, Balogh Lajos révén az Alföldön vált jól ismertté a neve.

1895-ben adták ki először a Békehírnököt, ugyanabban az évben megnyitották a „harmadik budapesti imaházat” a Hunyadi utcában. 1905-ben nyertek állami elismerést, bár még sokáig küszködtek a helyi hatóságokkal. 1906-ban megalapította a teológiai szemináriumot, 1914-ben az árvaházat. Kis, törekény termete ellenére végtelenül sokat dolgozott, utazott, kiválóan képviselte Isten országa és a gyülekezetek ügyét. 1920-ban őt választották a Magyarországi Baptista Gyülekezetek Szövetsége elnökévé.

80 évet élt

A borzalmas második világháború péceli otthonában érte. A város szélén, kis házacskában találtak rá a katonák, és a szakállas, gyenge emberrel könnyen elbántak. A tél hidege és a körülmények megbetegítették. A tavasz első napja után a magyar baptista misszió emblematikus alakja 80 éves korában elment az örökkévalóságba.

DR. SZEBENI OLIVÉR, Budapest

Udvarnoki Andrástól tanultam – A szellemi értékek hagyatékát nem lehet felértékelni. Nincs becsüs, aki egy fillért is adna azért, amit én Udvarnoki Andrástól tanultam, bár személyesen nem láttam őt.

Amikor a hazai missziónk első embereként elérte az állami elismerést 1905 novemberében, egy nem választott, hanem kinevezett kormány vallás- és közoktatásügyi minisztere ült a miniszteri székben, mindössze 9 hónapig. Az eleink a szüntelen hatósági zaklatások, ígahirdetőink a bírságolások, néhány alkalommal bebörtönzések megszűnését, felekezeti toleranciát remélték az állami elismeréstől. Évekig tartott a hatósági hitegetés, ösztönöttek a kifogások, a rágalmak, és egyszerű, hiszékeny, felizgatott emberek durva támadása ellenünk. Váratlanul fordult a kocka. A „darabont kormány” emberségesebb volt hozzánk, és nem rajtuk múlt, hogy az állami elismerés után a hatóság alig enyhül, bár magasabb szinten mindig felmentő ítéleteket hozott ellenünk. Egyházunkban sajnos meghasonlás támadt és szakadás következett. A jó szándékú döntés nyomán hosszú évtizedekig késett a lelkiismereti és vallásszabadság áldása.

Ennyit a mai lelkészeink a régebbi gyülekezeteinkben fennmaradó elmondások alapján is tudhatnak, ha odafigyeltek az idősebb emberek szavaira. Amivel én többet tanultam, az a szavak mögött volt elrejtve. Éppen lejárt dr. Lukács György politikai szereplése. Még néhány napig a minisztériumban volt, amikor Udvarnoki András egy küldöttséggel jelentkezett nála. A Békehírnök 1906. évfolyama, 74. oldalán írta meg, hogy március 17-ikén küldöttség ment hozzá. A miniszter meglepődött, hogy nem panaszt nyújtának be, nem is újabb követelést támasztanak, hanem megköszönik a hivatalától búcsúzó államférfi jóindulatát. Könnyes szemmel hallgatta Udvarnoki Andrást... 2012 nyarán eszembe jutott, amikor havi nyugdíjam negyedrészeinek összegével díjazták egy pályázatomat az Emberi Erőforrások Minisztériumában. Köszönetemet fejeztem ki, és ez meglepte az osztályvezetőt. „Köszönetet hallani igen jól esik, bár nagyon ritkán hallható.” (Sz. O.)

Örömmel hirdetjük, hogy idén is lesznek **Női csendesnapok**

Május 24-26. között, természetesen, a Hargita Keresztyén Táborban.

Folytatjuk a tavaly megkezdett sorozatot: Tanuljunk együtt!

Most a megelégedés témáját járjuk körbe, vagyis: **TANULJUNK EGYÜTT (MEG)ELÉGEDETTESEN ÉLNI!**

„megtanultam, hogy körülményeim közt elégedett legyek” (Fil 4,11b)

Résztvételi díj: 120 lej. Jelentkezni (akár csoportosan is) a következő címen lehet: enoszovetseg@gmail.com. A jelentkezés akkor válik érvényessé, amikor a teljes résztvételi díjat átutalják a Nőszövetség bankszámlájára: Szász Erzsébet RO71 OTPV 2200 0012 8708 RO02

FONTOS! A Hargita táborban 120 első osztályú hely van (2-4 személyes szobák külön fürdőszobával), amelyeket jelentkezési sorrendben lehet elfoglalni. Ha ezek beteltek, következnek a nagyobb hálószobák. Tehát a hamarabb jobb...

Részletesebb és friss információkat a Nőszövetség blogján lehet majd találni:

erdelyibaptistanoszovetseg.blogspot.ro

Ugyanitt lehet nyomon követni a jelentkezéseket, szállás-beosztást is.

Szeretettel várjuk a kedves nőtestvéreket lelki és testi felüdülésre, közös tanulásra!

„Minden kapcsolódik mindenhez”

Fiatalkorú házaspárokat találkozója szervezett a bihari gyülekezet február 16-án, a helyi baptista imaházban. A találkozó mottója volt: „Nevesd át magad egy jobb házasságba”. Az előadó, akitől ez az idézet származik, a népszerű és jó humorú Mark Gungor amerikai lelkipásztor. A jelenlévőkkel tényleg sokat nevtünk vidám mondatain, és egyedi előadó stílusán.

Dicsőítéssel és áhítattal kezdtünk, Albert István Zsolt lp. buzdított imára az 1Pt 3,7 alapján. Ezek után képernyőn követtük az előadásokat, amelyek közül néhányat megemlítek: A férfi és a női agy. Az előadó egyedi humorral mutatta be a nemek sajátos gondolkodásmódját. A férfi agy „sok kis dobozból áll”, jól elrendezve, és egyszerre két doboz soha nincs kinyitva. Míg a női agy sajátossága,

hogy „minden kapcsolódik mindenhez”, mint egy bonyolult elektromos dróthálózat, amiben az érzelem mozgat mindent, mintegy „elektromos feszültség”.

Egy következő előadás témája Hogyan vedd rá a férjedet, hogy megtegye, amit kérsz? Itt a feleségek kaptak jó tanácsokat: pl. kedvesség, kedvenc ételek készítése.

Felmerült a kommunikációs problémák témája is, amikor nem értjük a társunkat, csak magunkban kérdezzük: Miért teszi ezt a párom? Erre a kérdésre is van válasz, amit sokszor magunkban kell keresnünk, ilyen esetekben.

Az előadások között énekeltünk, beszélgettünk, kikapcsoltunk, hogy befogadóképessé legyünk a következő előadásra is.

A végén tesztlapot kellett kitöltenünk, a magasabb pontszámot elérők jutalomban

részesültek. Mindenképpen egy szép, tanulságos és áldott napot tölthettünk együtt párunkkal! A bihari körzetből, valamint Nagyvárad és környéke néhány helységéből voltunk jelen: Bihar, Paptamási, Nagyvárad, Szentjános, Száldobágy.

Manapság igen sok támadásnak van kitéve a házasság, nemcsak az amerikai jellegű kultúrában, hanem Európában és világszerte. De mi ne sodródjunk az árral, hanem éljük azt meg Isten nagy ajándékaként, és óvjuk úgy a magunkét, mint másokét is, úgy hogy komolyan vesszük a Bibliát! Urunk segítségével boldog lesz a házasságunk, és másoknak is jó példát mutatunk. „A szeretet és hűség ne hagyjon el téged” (Péld 3:3).

BÁNYAI ISTVÁN

Bondoraszói tábor – Isten segítségével, az idén is szeretnénk alkalmas helyet biztosítani a üdülésre, testi és lelki felfrissülésre gyerekek, fiatalok és felnőttek részére is, gyülekezeti és családi szervezésben az év minden évszakában. Nyári időszakban, iskolai szünidőben előnyt biztosítunk a gyerekek és fiatalok táboroztatásának, maximum 55-60 fős csoportok számára, önellátással. Érdeklődés és jelentkezés: Boros József 0745-505.929; boros.jozsef.family@gmail.com

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Simon József. Felelős szerkesztő: Veress Efraim. Szerkesztő-tördelőszerkesztő: Szilágyi László.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretettlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Meghívó a Hargita táborba

Nagyon sok szeretettel köszöntünk mindenkit a Táborból. Most még minden csendes, de hittel nézünk elébe a gyerekzsivajtól, énekléstől, nevetéstől, játéktól, igesztől hangos nyárnak. Várjuk a táborozókat, készülünk a fogadásukra, szeretnénk, ha vendégeink kellemes megtapasztalásokkal, s isteni áldásokkal gazdagodnának itt nálunk! Isten kegyelméből 2013-ban is több olyan alkalom van, amire már most készülni lehet.

Íme az eseménynaptár:

- Május 24-26: **Női csendesnapok.** Szervezi: a Nőszövetség. Részvételi díj: 120 Ron/ személy/hétvége, szobákat a jelentkezés sorrendjében lehet foglalni. Jelentkezni lehet Szász Erzsikénél, tel: 0735 501 848.
- Június 5-8: **Reménység konferencia mozgássérülteknek.** Érdeklődni és jelentkezni lehet Kiss Ottónál: kottok@freemail.hu, tel: 0735 501672.
- Június 16-21: **Mozgássérültek és családjaik hete** a „Joni és Barátai” és Kiss Ottó szervezésében.
- Jún 29-Júl. 5: **Gyerekhét.** Szervezi: Kiss Ottó.
- Július 6-12: **Gyerekhét.** Szervezi a Vasárnapi Iskolai Szövetség. Részvételi díj: 270 Ron/személy/hét. Érdeklődni lehet Pardi Matildnál, tel.: 0762 356216.
- Júl. 20-26: **Ifjúsági hét.** Szervezi Tóth Attila.
- Augusztus 5-11: **Ifjúsági hét.** Szervezi: Emabisz. Részvételi díj: 300 Ron/személy/hét. Az április 20-ig jelentkezők 10%-os kedvezményben részesülnek, nekik 270 Ronba kerül a táborozás. A jelentkezés 70 Ron előleg befizetésével érvényes. A szobafoglalások a jelentkezések sorrendjében történnek. Kapcsolat-személy: Szűcs Zsolt, zsoltszucs@gmail.com
- Augusztus 19-23: **Erdélyi magyar baptista lekipásztorcsaládok hete**
- Szeptember 15: **Székelyföldi gyülekezetek hálaadó napja**
- Szeptember 24-28: **Nyugdíjasok hete.** Szervezi Id. Veress Ernő. Részvételi díj: 240 Ron/személy. Érdeklődni és jelentkezni lehet: Joó Erikánál: 0735 502 401.

Szeretettel hívunk és várunk minden kedves vendéget! Imánk az, hogy Isten árássa ki kegyelmét az egész nyárra!

A Hargita táborból szeretettel, Joó ZOLTÁN és ERIKA

KOLOZSVÁR – Gábora András és Borbála

1963. február 16-án kötött házasságot Egrespatakon. Azóta a kolozsvári gyülekezet hűséges tagjai. Házasságukat három fiúgyermekkel és négy unokával áldotta meg az Úr. A negyedik fiút kilenc éves korában ismerték meg és az árvaházból fogadták családjukba. 2013. február 16-án családi körben ünnepelték meg házasságkötésük ötvenedik évfordulóját. Az USA-ban élő fiú, Zsolt, interneten köszöntötte a szülőket. Az ünnepséget megtisztelte jelenlétével Borzási István lekipásztor és családja. A hirdetett ige, az elhangzott biznyságtévések és beszámolók áldásul szolgáltak mindenki számára. Az ünnepelt házaspár hálás szívvel köszönte meg az Úrnak, hogy mindegyik gyermekük megtért, és családjukkal együtt az Úrnak szolgálnak. Főképp azért adtak hálát Istennek, hogy immár ötven éve karjaiban hordozta életüket, és sok áldásban részesítette őket, az ő szeretete által. (B.I.)

KÉMER – Szabó József és Erzsébet 60. házassági évfordulóját a múlt év november 5-én ünnepelte családi körben. A gyermekek (2), unokák (5), dédunokák (12) és a népes család a 128. Zsoltárral köszöntötte őket, akik Isten iránti hálás szívvel emlékeztek a megtett útra. (János Imre)